

Arrest

nr. 161 334 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2014.

Gezien het verzoekschrift dat op 23 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 november 2015.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en doodsb bedreigingen door de Taliban naar aanleiding van zijn huwelijk met R.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 90 240 van 24 oktober 2012 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker nieuwe, bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een dreigbrief van de Taliban waarin zijn broer verzocht wordt om hem uit te leveren, een dreigbrief van de Taliban gericht aan zijn broer waarin om zijn adres wordt gevraagd, een kopie van een dreigbrief die door de Taliban werd uitgedeeld aan familieleden van kerkbezitters met de oproep om alle personen die in een kerk verbleven hebben te vermoorden, een klachtbrief van zijn broer gericht aan de politie, een brief van de politie van Kabul waarin zij aan de politie van Kandahar informatie vraagt over zijn belagers, een schrijven van zijn broer aan de politie van Kabul waarin hij zijn probleem uiteenzet en vraagt of zijn veiligheid bij terugkeer gegarandeerd is, de reacties hierop van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de voorzitter van het klachtencomité van het parlement waarin gesteld wordt dat hij zelf voor zijn eigen bodyguards moet zorgen, een anonieme brief met als titel 'Nieuwe elementen ingeroepen voor een nieuwe asielaanvraag', informatie van Facebook en de website van 'Tolo news' over de acties van Afghanen in België, twee flyers over Afghanen in België, foto's waarop hij te zien is tijdens de acties, een cd-rom met filmpjes van de acties in België, en twee enveloppes verzonden vanuit Kabul.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige aanvraag heeft uiteengezet, namelijk doodsb bedreigingen door de Taliban omwille van zijn huwelijk met R., en wordt dienaangaande benadrukt dat zijn vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd, en wordt erop gewezen dat deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Bijgevolg resten verzoeker, zo luidt de beslissing, geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot zijn vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat hem betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking. Echter, in onderhavig geval is er, aldus de commissaris-generaal, geen dergelijk element in zijn dossier voorhanden. Met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt over elementen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorige aanvraag heeft uiteengezet, wordt bevestigd dat zijn vorige asielaanvraag door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige aanvraag louter bijkomende elementen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Met betrekking tot de door verzoeker bij huidige aanvraag aangebrachte documenten ter ondersteuning van zijn oorspronkelijke verklaringen, wordt vooreerst opgemerkt dat het schrijven van verzoekers broer aan de politie van Kabul over veiligheidsgaranties bij zijn terugkeer een sterk gesolliciteerd karakter vertoont. Verder wordt erop gewezen dat stukken enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is, aldus de commissaris-generaal. Voorts wordt verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Tevens wordt opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag gelijkaardige documenten (klachtbrieven gericht aan de politie, dreigbrief van de taliban...) neerlegde. Er kan dan ook, zo luidt de beslissing, worden gesteld dat verzoeker er in het kader van zijn tweede asielaanvraag niet in slaagt de geloofwaardigheid van zijn beweringen inzake zijn vluchtmotieven te herstellen zodat deze elementen niet kunnen worden aanzien als nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Met betrekking tot verzoekers deelname aan protestacties van Afghanen in België en zijn verblijf hier in een kerk, wordt gesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt. In dit verband wordt o.a. opgemerkt dat de Islamitische wet in Afghanistan apostasie verbiedt, waar in verzoekers geval echter geen sprake van is, dat er geen geval bekend is waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden, en dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien verzoeker niet daadwerkelijk bekeerd is, volstaat met andere woorden een bevestiging dat hij nog steeds moslim is om aan vervolging te ontkomen, mocht hij ooit effectief beschuldigd worden van apostasie, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat derhalve geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de door verzoeker neergelegde dreigbrief van de Taliban die aan familieleden van kerkbezitters zou uitgedeeld zijn. Bovendien betreft het, zo wordt vastgesteld, slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Aangaande het anonieme document waarin wordt geargumenteed dat verzoekers asielaanvraag in overweging dient te worden genomen omdat hij zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens UNHCR een potentieel risicoprofiel uitmaken, wordt vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen dergelijke nieuwe elementen aanbrengt, en wordt erop gewezen dat uit de UNHCR guidelines kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij

persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een loutere verwijzing naar de mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Daar verzoeker zich beperkt tot het neerleggen van uittreksels uit de UNHCR guidelines, terwijl hij tot dusver nooit heeft aangegeven Afghanistan te hebben verlaten of er niet terug naar te kunnen keren uit vrees voor gedwongen rekrutering, en verzoeker evenmin tijdens zijn huidige asielaanvraag enig concreet element in die zin aanhaalt, moet, aldus de commissaris-generaal, worden geconcludeerd dat hij er niet in slaagt een risico op vervolging omwille van het behoren tot een van de in de UNHCR beschreven guidelines beschreven risicogroepen aan te tonen. In zoverre verzoeker gezondheidsproblemen aanhaalt, wordt vastgesteld dat ofschoon verzoeker verklaart over medische attesten te beschikken, hij deze niet neerlegt, en wordt opgemerkt dat medische problemen op zich niet ressorteren onder de toepassingsfeer van het Vluchtelingenverdrag of onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. Verder wordt geoordeeld dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit de bestreden beslissing en voormeld arrest nr. 90 240 van de Raad van 24 oktober 2012 waarin in het kader van zijn eerste aanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, welke door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegt, en gezien de informatie opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en deze documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben, kan aan de door verzoeker bij onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten geen bewijswaarde worden gehecht.

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijzigt niets aan het voorgaande. De Raad wijst erop dat in de continentale rechtstraditie een arrest geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

6. Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota (COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul - stad" d.d. 30 april 2014) blijkt dat er in verzoekers regio van herkomst, zijnde Kabul, geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daar echter de verslagperiode voor dit rapport de periode van januari 2013 tot en met april 2014 bestrijkt en aldus geen beschrijving bevat van de huidige stand van het conflict in Afghanistan, is het voor de Raad onmogelijk om zich op basis van voormelde rapport, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van verblijf van verzoeker.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden).

3. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij op 24 november 2015 een aanvullende nota en de actuele COI Focussen "*Islamitische Staat in Afghanistan*." d.d. 10 juli 2015 en "*Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul*" d.d. 19 november 2015 heeft ingediend. Verzoekende partij bevestigt dat zij de aanvullende nota met actuele informatie heeft ontvangen.

De Raad wijzigd zijn standpunt van de beschikking dienaangaande en stelt de partijen daarvan in kennis.

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 november 2015, vraagt verzoekende partij de conclusie met betrekking tot de veiligheidssituatie te handhaven aangezien de aanvullende nota slechts algemene informatie betreft die niet aangepast is aan het profiel van verzoekende partij.

4.2. Verwerende partij repliceert dat zij naar de aanvullende nota en de actuele informatie in de COI verwijst en dat daaruit blijkt dat er in Kabul actueel in hoofde van verzoekende partij geen reëel risico op ernstige schade bestaat.

4.3.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond dat zij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Derhalve wordt hieraan geen afbreuk gedaan.

4.3.2. Wat betreft het verweer dat de aanvullende nota slechts algemene informatie betreft die niet aangepast is aan het profiel van verzoekende partij, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de bestreden beslissing en voornoemde beschikking genoegzaam blijkt dat aan het voorgehouden profiel van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij brengt overigens geen elementen bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet het individuele asielrelaas (ten dele) overstijgt en bovenal teruggaat op de algemene veiligheidssituatie in het land of regio waarvan de asielzoeker de nationaliteit of het staatsburgerschap bezit, *in casu* Afghanistan, meer bepaald Kabul.

Wat betreft de actuele situatie in Kabul, blijkt uit de informatie bijgebracht middels aanvullende nota door verwerende partij (COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul*.", 19 november 2015) dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad Kabul. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (AIMA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke *compounds*, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en de European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel

burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Verder blijkt uit de COI Focus "*Islamitische Staat in Afghanistan*." d.d. 10 juli 2015 dat er geen enkele aanwijzing is dat IS vanuit Syrië of Irak strijders of commandanten stuurt. Als er zich commandanten in Afghanistan loyaal aan IS verklaren, gaat het steeds om misnoegde of buitengesmeten lokale Taliban-commandanten die uit de gratie van de Talibanleiding zijn gevallen. De operationele capaciteiten van IS in Afghanistan, waar hun slag- en mankracht erg beperkt blijft en niet verder gaat dan de oprichting van enkele kampen met kleine groeperingen en kleinschalige activiteiten en propaganda, staan dan ook sterk in vraag. De acties die IS tot nu toe ondernomen heeft, zijn in hoofdzaak gericht tegen de Taliban. In Nangarhar is volgens de beschikbare informatie een algehele opstand aan de gang tegen de Taliban. Sinds midden mei braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn echter geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De commissaris-generaal benadrukt in zijn aanvullende nota dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat verzoekende partij afkomstig is van de stad Kabul.

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die voorgaande vaststellingen in een ander daglicht stellen. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er blijkens hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse geen gewag worden gemaakt van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS